

Отолина и жута маца

Крис Ридл

Превела
Дијана Радиновић

мала лагуна

Наслов оригинала

Chris Riddell
OTTOLINE AND THE YELLOW CAT

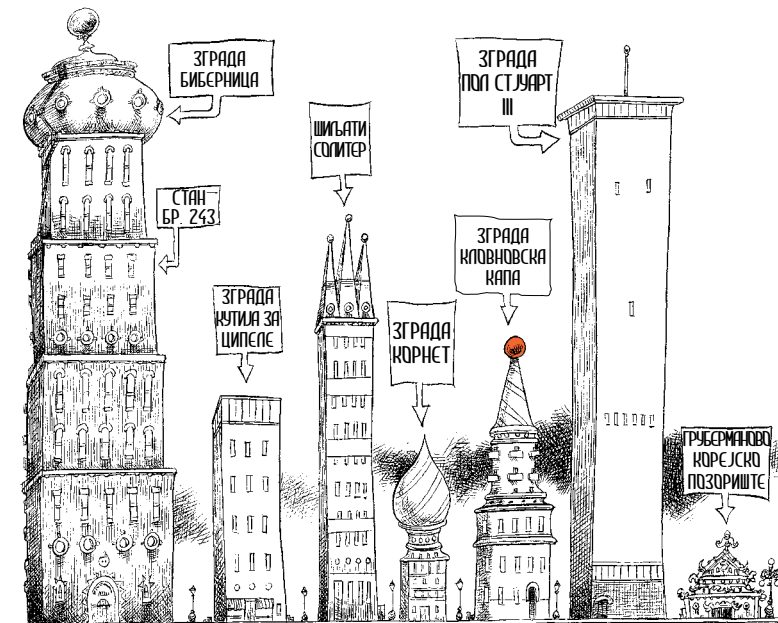
Text and illustration copyright © Chris Riddell 2007
Translation Copyright © 2008 за српско издање, ЛАГУНА

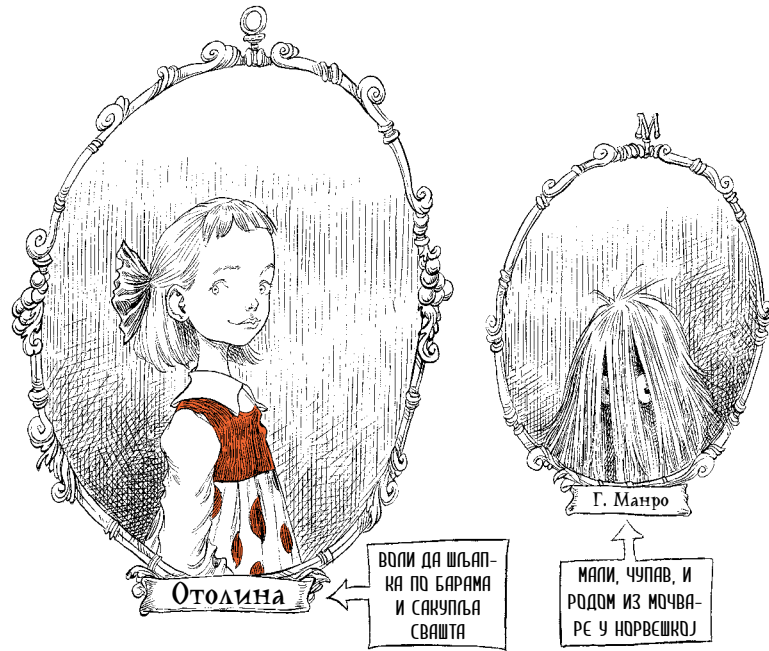
Мојој кћери Кејти

Прво поглавље

Отолина је живела на двадесет четвртом спрату Бибернице. Прави назив зграде заправо је био солитер *П. В. Хафелдинк*, али је баш личила на посуду за бибер, па су је сви звали Биберница.

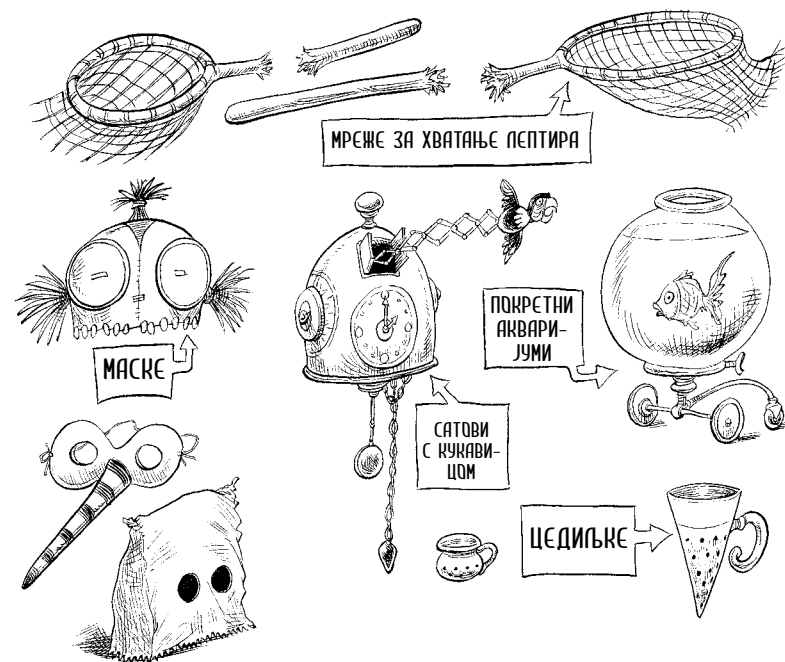
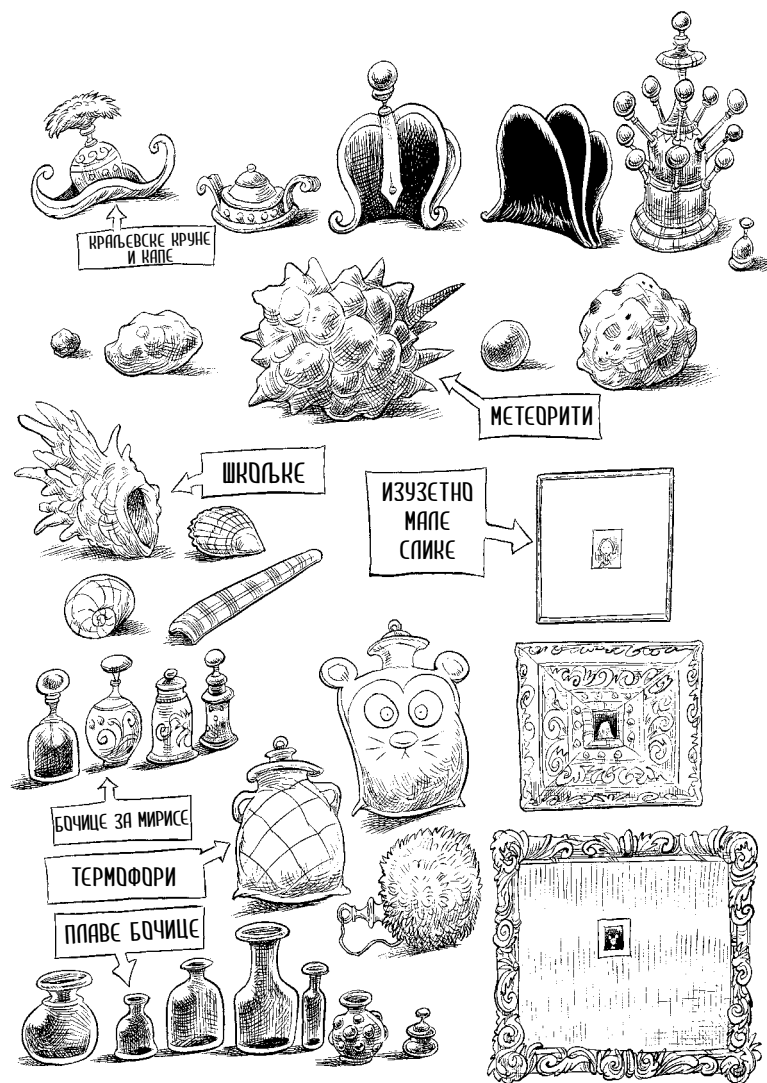
Живела је у стану број 243 са господином Манром, који је био мали и чупав и није волео кишунити да се чешља.

Отолина је, на супрот њему, волела све временске прилике, а нарочито кишу, јер је обожавала да шљапка по барама. Волела је још и да чешља господина Манроа. То ју је баш опуштало и помагало јој да мисли, посебно ако би имала да реши неке тешке загонетке или да смисли лукав план.

Отолина је волела да решава тешке загонетке и смишља лукаве планове више чак него да шљапка по барама. Увек је држала и очи и уши отворене јер се могло десити да наиђе на нешто необично или занимљиво. А и господин Манро такође.

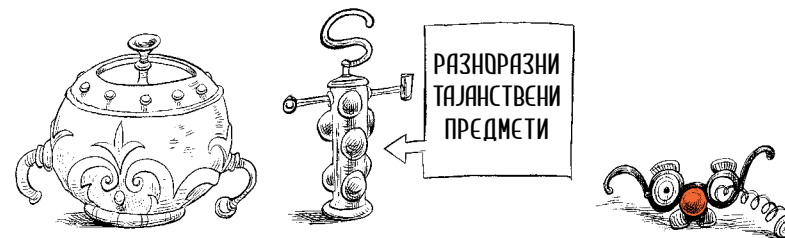

Отолинини родитељи путовали су по целом свету и сакупљали свакојаке занимљивости. Стан број 243 био је препун ствари које су сакупили.

Родитељи су Отолини обећали да ће једног дана, кад порасте, моћи да путује с њима, али до тада је морала да остаје код куће и брине се о њиховој збирци.

Отолини то није много сметало јер јој је господин Манро правио друштво.

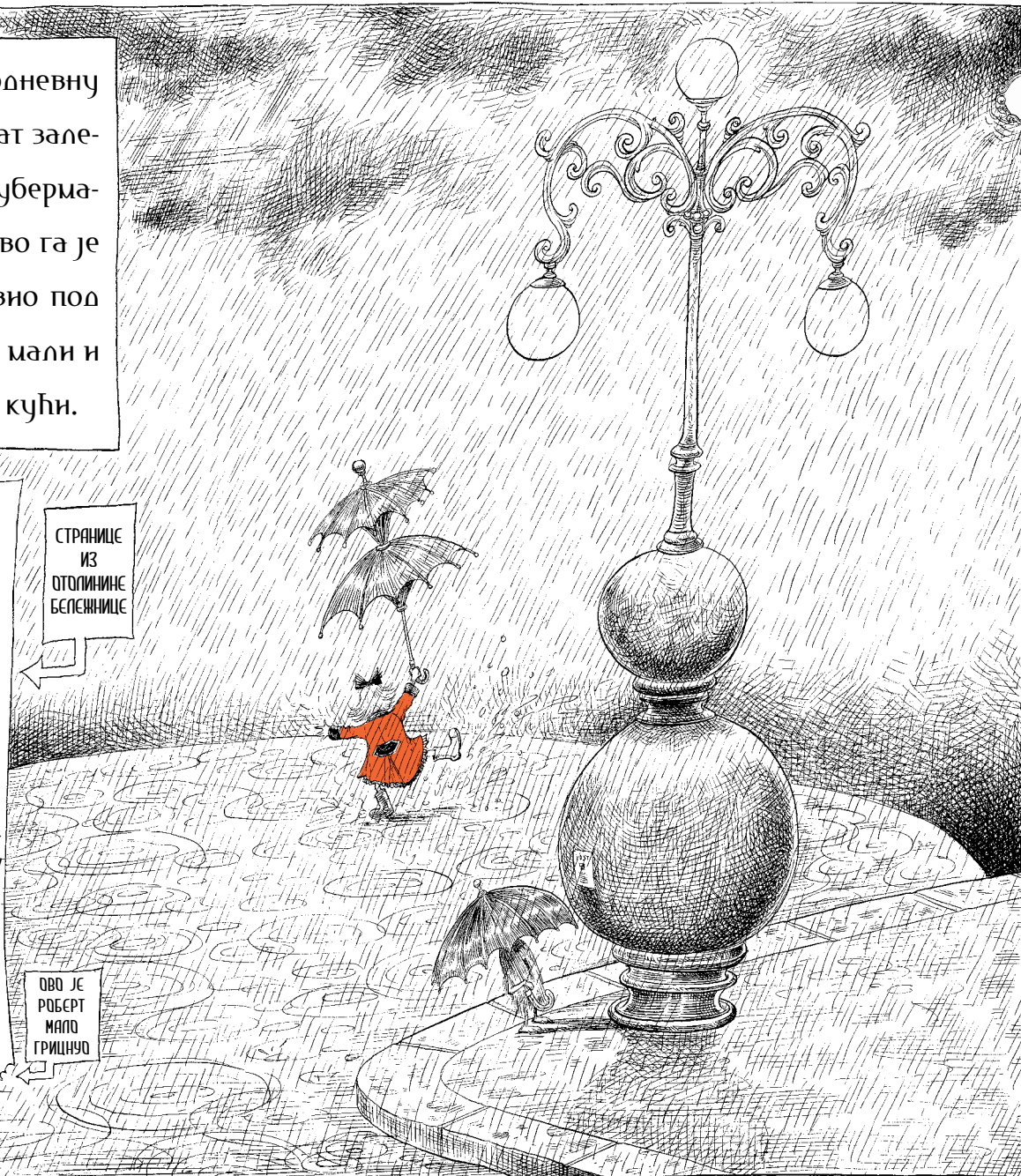
Једнога дана, кад је изашао у поподневну шетњу, господин Манро примио плакат залепљен за стуб уличне светиљке пред Грубермановим корејским позориштем. Пажљиво га је одлепио и пресавио. Потом га је ставио под руку јер господин Манро, како је био мали и чупав, није имао цепове. Однео га је кући.

СТРАНИЦЕ
ИЗ
ОТОПЛИНЕ
БЕСЕЈНИЦЕ

ова је најбоља
за шљапкање!

ОВО ЈЕ
РОБЕРТ
МАЛО
ГРИЦНУО

Касније тог поподнева Отолина је брисала прашину са збирке чајника са четири луле кад је неко потапша по рамену. Беше то господин Манро. Показао јој је плакат са стуба уличне светиљке пред Грубермановим кореанским позориштем.

ПЛАКАТ СА СТУБА УЛИЧНЕ СВЕТИЉКЕ:

Изгубљен

пас пенангезер

Одазива се на име

Руперт Пифна Ђибореп

Силно недостаје његовој власници

Велика награда

Контакт: Госпођа Лорета Лојд, стан број 11112,

Шиљати солитер, Трећа улица, Велеград

ДАНА
ИСПОД
ПАЗУХА

„Баш занимљиво“, рече Отолина. „Па немаш можда још који?“

СТАН БРОЈ
243

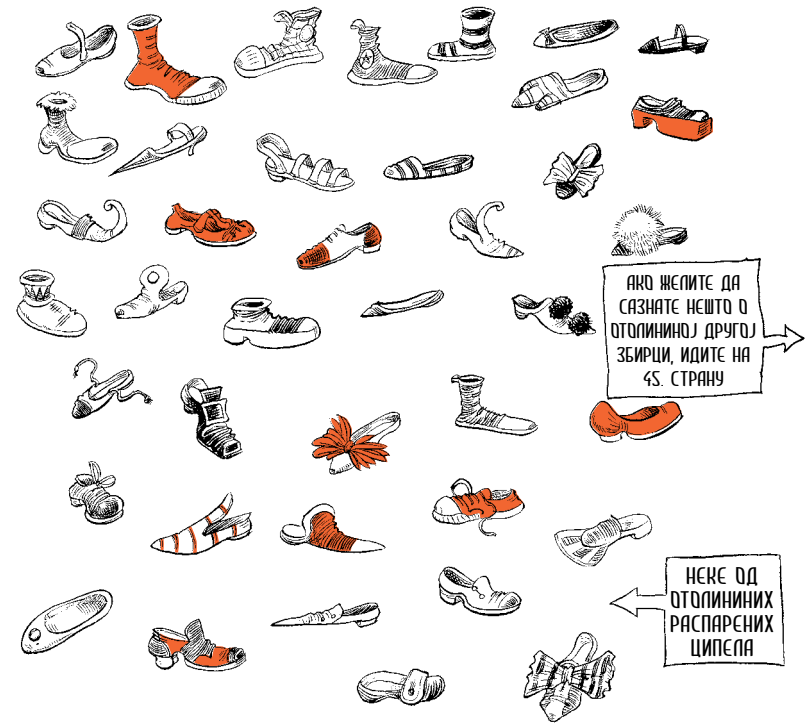

У МОЧВАРИ У НОРВЕШКОЈ ГОСПОДИН МАНРО НИЈЕ МОРАО ДА СПРЕМА СОБУ ЈЕР ЈЕ НИЈЕ НИ ИМАО. ИМАО ЈЕ САМО МАПЕНУ РУПУ У ЗЕМЉИ СА БАРОМ НА ДНУ.

Господин Манро оде у своју собу. У њој је био крш.

Када се вратио, Отолина је преуређивала своју збирку распарених ципела.

Отолина је имала две збирке, које су биле баш њене. Прва је била збирка распарених ципела којом се врло дичила. Када год би Отолина купила ципеле, једну би носила, а другу ставила у збирку.

Господин Манро показао је Отолини плакате које је скинуо с уличних светиљки по читавом граду.

Отолина их је дуго разгледала. „Да ли би ми, којим случајем“, казала је она, „допустио да те чешљам?“

Док је чешљала господина Манроа, Отолина је помно прегледала плакате.

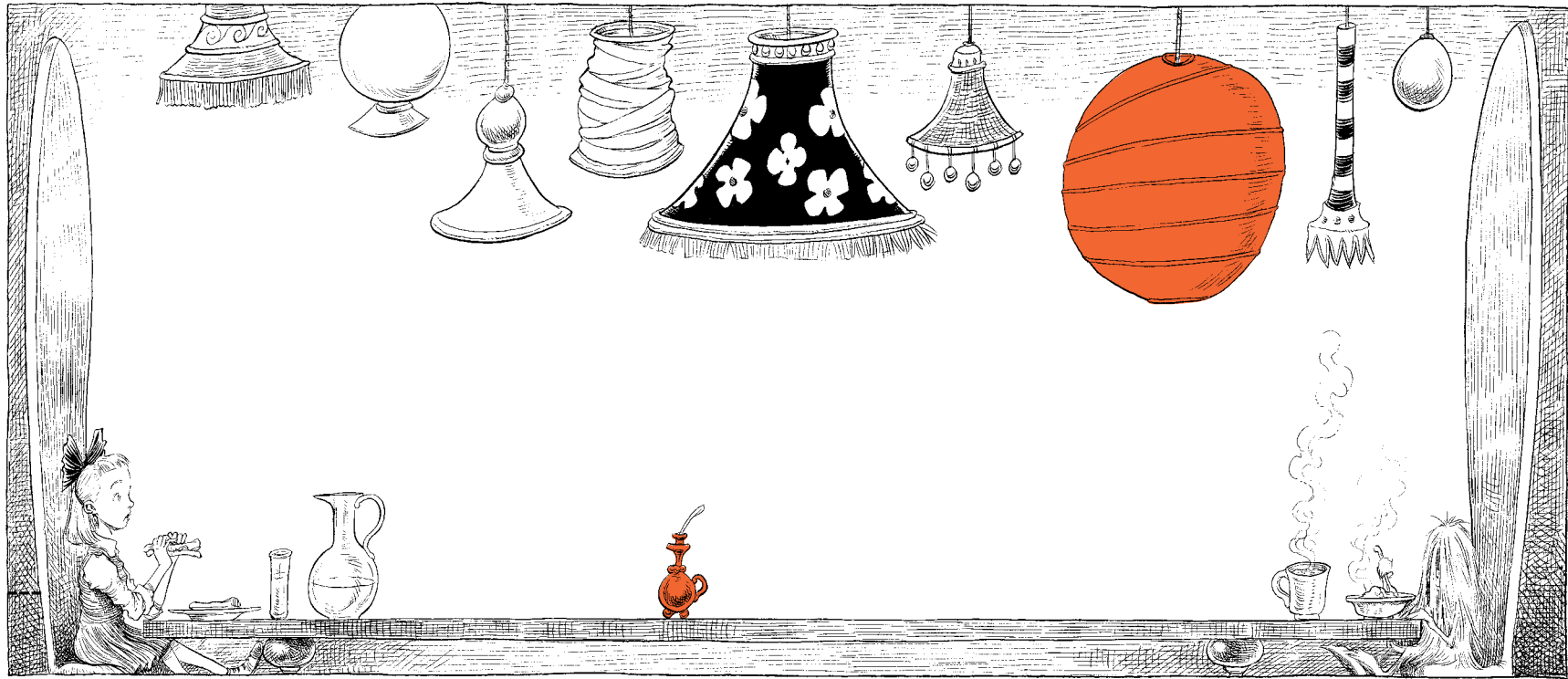
↑
ВИПСОН
ЧУЉДУХИ
МЕКМУРТАГ

↑
ГРОФ ОЛТО
ВИКС-ХИПБЕРГ

↑
ФИФИ ФИЈЕСТА
СМЕШНОЛИКИ
III

Те вечери Отолина и господин Манро сели су да вечерају. Отолина је јела свеже, топле сендвиче са циметом и качкаваљем, које су јој припремили

кувари фирме „Домаћа јела“. Господин Манро узео је чинију каше и шољу топле чоколаде, а то је једино што он једе.

Достава козметичких
препарата
МЕРИОН

**СМИТ
И СМИТ**
МАЈСТОРИ ЗА РАСТРЕСАЊЕ
ЈАСТУКА И НАВЛАЧЕЊЕ ЗАВЕСА
**НАСМЕ-
ШЕНИ
ЗМАЈ**
СЕРВИС ЗА СПАГАЊЕ РУБЉА

СЕРВИС ЗА
МЕЊАЊЕ СИЈАЛИЦА
ОД 1000 ВАТИ

**СРЕТНО
ГНЕЗДО**
СЕРВИС ЗА НАМешТАЊЕ КРЕВЕТА

П.К.
ПОПИРАЊЕ КВАКА

ФИРМА
**ДОМАЋА
ЈЕЛА**

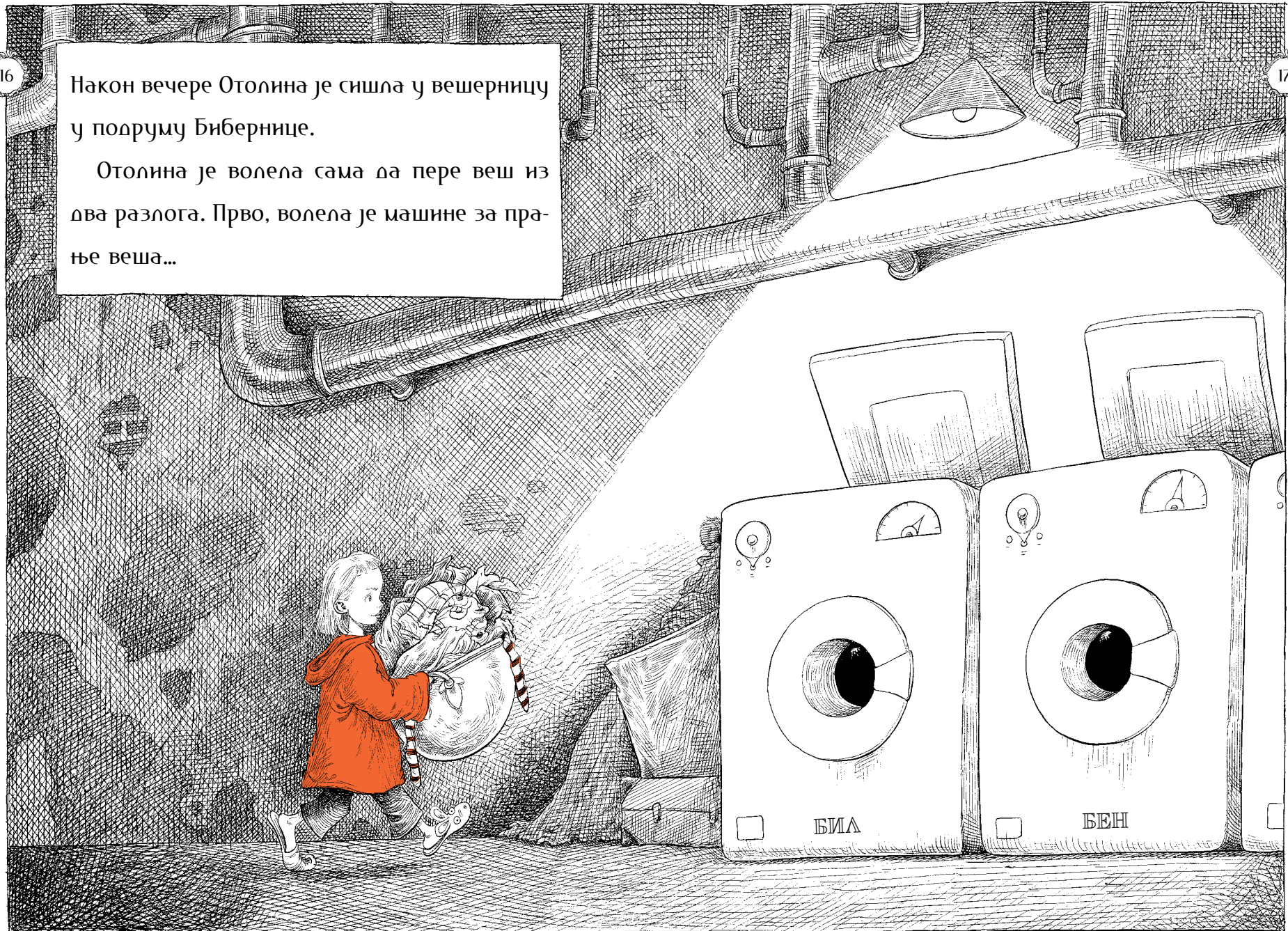
МБ
МЕКБИНОВ СЕРВИС
ЗА ЧИШЋЕЊЕ

Господин
Манро

ОТОЛИНИНИ РОДИТЕЉИ ЧЕСТО СУ ПУТОВАЛИ, АЛИ СУ СЕ ПОБРИНУЛИ ДА ИМ СЕ ОЂЕРКИ СТАРА МНОГО, МНОГО ЉУДИ. ОВО СУ ЊИХОВЕ ПОСЕТНИЦЕ.

Након вечере Отолина је сишла у вешерницу у подруму Бибернице.

Отолина је волела сама да пере веш из два разлога. Прво, волела је машине за прање веша...

А друго, волела је да стоји на прстима и слуша звуке из цеви на таваници подрума. Могла је да чује бројне занимљиве разговоре који су се водили у другим становима. Није то казала господину Манроу јер је знала да би је изградио.

...КОЛИКО ЈАБУКА,
А НИТИ ЈЕДНЕ
КРУШКЕ! ЧАК НИ
НЕДЕЉОМ...

СЕСИП ЈЕ ИНАЧЕ
ТАКО ДОБАР ДЕЧ-
КО, АЛИ ПРОШЛОГ
УТОРКА...

...А ОНДА ЈЕ МАЈМУН
ГОСПОЂЕ ПАСТЕР-
НАК ОДЕИО ДА ОБУ-
ЧЕ СВОЈУ СВИПЕНУ
ПИЦАМУ...

ОД САДА СЕ ВИШЕ НЕ
КУПАМ У КАДИ, САМО
ЂУ СЕ ТУШИРАТИ...

СТВАРНО, ПА ТО ЈЕ
ВЕЋ ТРЕЋА ХАЉИНА
ШТО СЕ ИЗГУБИЛА У
ВЕШЕРНИЦИ...

Е ПА, АКО МАРГОТ
ИМА ПСЕТАНЦЕ ЗА
КРИПО, ХОЋУ И ЈА...

МАМА! ГДЕ СУ МИ
ЧАРАПЕ? МАМА!
МАМА!...

Ако то и није било лепо радити, Отолини је прислушкивање често помагало да реши тешке загонетке и смисли лукаве планове.

Отолина је пронашла изгубљеног мајмуна госпође Пастернак пратећи траг кикирикија умоченог у мед. А када се чики из стана број 36 заглавио ножни прст у чесми, Отолина је позвала ватрогасце.

ВРУЋЕ
ХЛАДНО
ТАМНИ

Те вечери Отолина је прала рубље и као и обично слушала циви кад се једна огромна длакава шапа појави изнад машине за прање веша и зграби Отолините пругасте чарапе.

Отолина се загледа у сенке.

Беше то медвед.

„Срам те било! Крадеш чарапе!“, рече му Отолина.

„Срам било и тебе! Прислушкунеш туђе разговоре“, рече медвед.

„Ако ти не тужиш мене, нећу ни ја тебе“, рече Отолина.

